

Μαρτυρία μιᾶς δυναμικῆς ἰδεολογικῆς ὁμοφροσύνης μὲ τὴν αἰρετικὴν, τὴν σχισματικὴν καὶ τὴν ὑπερεθνικὴν διδασκαλίαν τοῦ πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ἢ γνώμη τῶν τεσσάρων ἀγιορειτικῶν Μονῶν

Στο ἄρθρο, το ὁποῖο ἀνάρτησε ἡ ιστοσελίδα "radonezh.ru", ὁ Πρωθιερέας Ἀνδρέας Νόβικοφ ἀναφέρεται εἰδικότερα στὴν κατάσταση στὸ Ἅγιο Ὄρος, ἡ ὁποία διαμορφώθηκε ἐξαιτίας τῶν ἀντικανονικῶν ἐνεργειῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως στὴν Οὐκρανία.

Δὲν εἶναι μυστικὸ ὅτι βαρὺ κτύπημα (νὰ τὰ ποῦμε ἔτσι) ὄχι μόνο διὰ τὰ τέκνα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς ζηλωτὲς τῆς Ὁρθοδοξίας παντὸς τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἀπέτελεσε ἡ καιροσκοπικὴ καὶ ἀνεκτικὴ θέση πλειοψηφίας τῶν Ἱερῶν Καθιδρυμάτων, τοῦ ἀνέκαθεν εὐλαβουμένου ἀπὸ τὸ ἐκκλησίασμα Ἁγίου Ὄρους ὡς πρὸς τὰ ἐπακολουθήσαντα ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ Αὐγούστου τοῦ 2018 τερατουργήματα τοῦ πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως διὰ τὴν ἀναγνώριση τοῦ οὐκρανικοῦ σχίσματος καὶ τὴν πλήρη μὲ τοὺς σχισματικοὺς ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία καὶ ἐνότητα, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς λειτουργικῆς. Τὸ πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως παραβίασε κατάφωρα κάθε κανονικὴ καὶ ἠθικὴ ἀρχὴ καὶ δὲν προέβη σὲ «νομιμοποίηση» τοῦ σχίσματος, ἀλλὰ ὥρμησε τὸ ἴδιο στὸν ἀθέμιτο σχισματικὸ κρημνὸ μὲ τὴν ὑποστήριξη τῶν κοσμικῶν διωκτῶν τῆς δεινοπαθούσης ἐν Οὐκρανίᾳ Ἐκκλησίας, συγκαλύπτοντες τὴν καταλήψεις τῶν Ἱερῶν Ναῶν, τοὺς ξυλοδαρμούς καὶ ὕβρεις κατὰ τῶν κληρικῶν καὶ πιστῶν ἀπὸ μέρους τῶν μαχομένων σχισματικῶν, μὲ τὴν εἰσπήδηση στὴν καρδιὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας καὶ τὴ δικαιολογία τῶν παρανομιῶν αὐτοῦ μὲ τὴν κήρυξη τῆς δογματικῆς αἰρέσεως τοῦ «παπισμοῦ τῆς Ἀνατολῆς»: μιᾶς ἀλλοτρίου ψευδοδιδασκαλίας περὶ ἀρχηγίας τοῦ Κωνσταντινουπόλεως ἐφ' ὄλου τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, δηλονότι, τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας, καὶ ἀνυποστάτων δικαιωμάτων τοῦ δικάζειν καὶ ἀναιρεῖν τὴν κρίσεις, τοῦ δεσμεύειν καὶ λύειν εἰς ὅλες τὴν κατὰ τόπους Ἐκκλησίες. Ἐπίσης, ἡ καταπατήσασα τὴν ἀπὸ τὸν Κύριο στὴν Ἁγία Γραφή (Α΄ Τιμ. 3.2) θεσπισθεῖσα καὶ στοὺς ἱεροὺς κανόνες κατοχυρωθεῖσα ἀρχὴ τῆς μονογαμίας πρεσβυτέρων καὶ διακόνων Σύνοδος τοῦ πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ἐπέτρεψε τὴν διγαμία τοῦ ἐγγάμου κλήρου, ἀκολουθοῦσα οὕτως τὴν αἰσχρὴ πορεία τῶν σχισματικῶν-ἀνακαινιστῶν τῆς δεκαετίας τοῦ 1920 καὶ βλέπουσα προφανῶς ἐαυτὴ ὑπεράνω ὄχι μόνο τῶν θεσπισσῶν τοὺς ἱεροὺς κανόνες Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἀλλὰ καὶ Ἐκείνου, ὁ Ὅποιος λάλησε διὰ τοῦ στόματος τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου.

Λύπη καὶ ἀπορία προκάλεσε στὸν Ὁρθόδοξο λαὸ τὸ ἴδιο τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Ἀγιορείτικη κοινότητα, κῦρος τῆς ὁποίας ἐδράζετο κυρίως ἐπὶ τῆς πεποιθήσεως διὰ τὴ μόνιμη ἀφοσίωση αὐτῆς στὰ

δόγματα καὶ τοὺς κανόνες τῆς Ὁρθοδοξίας, ὄχι ἀπλῶς συνέχισε τὴ μνημόνευση καὶ τὴν ἀναγνώριση ὡς προκαθημένου αὐτῆς τοῦ φανεροῦ τῶν αἰρέσεων διδασκάλου καὶ ἀρχισχισματικοῦ Βαρθολομαίου, ὁ ὁποῖος, μετὰ τὴν ἔνωση μὲ τὴν ἀναθεματισμένη κοινότητα, ἀπώλεσε τὸ δικαίωμα νὰ ἀποκαλεῖται Ὁρθόδοξος πατριάρχης, ἀλλὰ ἔμεινε ἀδιάφορος ἔναντι τοῦ κραυγαλέου σχίσματος, τὸ ὁποῖο ἐδημιούργησε ἐντὸς τῆς Ὁρθοδοξίας ἡ ἡγεσία τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας, στὴν ὁποία ἀνήκει ἡ κοινότητα αὐτή. Τὶ δὲ νὰ ποῦμε διὰ τὴ συμμετοχὴ ἀντιπροσώπων τῶν ἀγιορειτικῶν τινων Μονῶν (καὶ ἀκόμη τοῦ Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ξενοφώντος!) στὴν ἐν Κιέβω - τὸ κανονικὸ ἔδαφος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας - τῷ ὄντι σατανικῆ τελετῆ «ἐνθρονίσεως» τοῦ ψευδομητροπολίτου Ντουμένκο (τοῦ «Ἐπιφανίου»), τοῦ ἐν ζωῇ ὄντος καὶ ὑγιαίνοντος Μακαριωτάτου Μητροπολίτου Κιέβου καὶ πάσης Οὐκρανίας κ. Ὀνουφρίου, μιὰ τελετῆ, στὴν ὁποία αὐτοὶ οἱ ἀγιορεῖτες διὰ τῆς συμμετοχῆς αὐτῶν στὴ βλάσφημη παρωδία τῆς Θείας Λειτουργίας, ὁμοῦ μὲ τοὺς αὐτοχειροτονήτους καὶ τοὺς ἀναθεματισμένους καὶ σὲ ἀργία τελοῦντας ψευδοἐπισκόπους, βεβήλωσαν τὸ μεγάλο ἱερὸ προσκύνημα τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδοξίας, δηλαδὴ τὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίας Σοφίας τοῦ Κιέβου. Πῶς νὰ περιγράψει τις τὴν ὑποδοχὴ καὶ, ἀκόμη περισσότερο, τὴν παροχὴ τῆς ἀδεῖας «ἱεραουργίας» σε σειρὰ ἀγιορειτικῶν Ἱερῶν Μονῶν στὴν ἀντιπροσωπεῖα τῶν οὐκρανῶν σχισματικῶν; Ἄτυχῶς, ἀκόμη καὶ τὰ Ἱερὰ Καθιδρύματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἄφησαν τὴν ἄμεση βεβήλωση τῶν ἱερῶν αὐτῶν σεβασμάτων ἀπὸ τοὺς σχισματικούς, παρέμειναν τόσο σὲ πλήρη ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μὲ τὸν ἀρχισχισματικὸ Βαρθολομαῖο, ὅσο καὶ μὲ ἐκείνες τις Μονές, οἱ ὁποῖες ἐξέπεσαν καὶ εἰσήλθαν στὴν κοινωνία καὶ τὴν ἐκκλησιολογικὴ ἔνωση μὲ τὸ σχίσμα.

Ἐὰν οἱ προηγούμενες λυπηρὲς πράξεις καὶ ἡ ἀπραξία τῆς πλειοψηφίας τῶν ἀγιορειτῶν ἀδελφῶν δύνανται νὰ ἐξηγηθοῦν μὲ τὸν ἐκφοβισμό καὶ τὸν, παρὰ τὴ βούληση αὐτῶν, ἐξαναγκασμὸ ἀπὸ τὸν Βαρθολομαῖο καὶ ὅσες στηρίζουν αὐτὸν πολιτικὲς ἀντορθόδοξες δυνάμεις, ἡ δημοσιευθεῖσα στὶς 28 Φεβρουαρίου 2019 ἀνακοίνωση τεσσάρων Ἀγιορειτικῶν Ἱερῶν Μονῶν (Μεγίστης Λαύρας, Ἰβήρων, Κουτλουμουσίου καὶ Νέας Ἐσφιγμένου) δὲν μόνο ἀποτελέσει μαρτυρία τῆς συμμετοχῆς, ἀλλὰ καὶ μιᾶς δυναμικῆς ἰδεολογικῆς ὁμοφροσύνης τῆς ἀδελφότητος τῶν εἰρημένων Ἱερῶν Καθιδρυμάτων μὲ τὴν αἰρετικὴ, τὴ σχισματικὴ καὶ τὴν ὑπερεθνικὴ διδασκαλία τῆς ἡγεσίας τοῦ πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως. Δὲν κρίνεται σκόπιμο νὰ ἐξετασθεῖ κάθε πτυχὴ αὐτοῦ τοῦ ὑπερβολικῶς μακροσκελοῦς, ἀσυναρτήτου καὶ παραλλήλως στομφώδους κειμένου. Καὶ ὅμως, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπικεντρωθοῦμε στοὺς ἰσχυρισμοὺς τινες αὐτῆς τῆς ἀνακοινώσεως. Οἱ συντάκτες αὐτῆς ἀρχίζουν μὲ μία σύντομη καὶ ἤρεμη ἀναφορὰ, λες καὶ πρόκειται διὰ κάτι τὸ αὐτονόητο, στὴν ἐπιχειρηθεῖσα ἀπὸ τὸ Φανάρι ἀντικανονικὴ εἰσπήδηση στὸ περιφρουρούμενο ἀπὸ τοὺς ἱεροὺς κανόνες ἔδαφος τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, στὴν ἀπὸ τὸ ἴδιο ἀναγνώριση τῶν οὐκρανῶν σχισματικῶν καὶ στὴ λειτουργικὴ μὲ τοὺς τελευταίους κοινωνία καὶ τὴν ἔνωση ὡς «χορήγηση αὐτοκεφαλίας στὴν χώρα τῆς Οὐκρανίας καὶ τὰ ἀκολουθήσαντα αὐτὴν ἐκκλησιαστικὰ πεπραγμένα». Καὶ μάλιστα, αὐτὲς οἱ ἀνομίες στὴν ἀνακοίνωση τῶν τεσσάρων Ἀγιορειτικῶν Μονῶν ἀποκαλοῦνται «ἐφαρμογὴ μιᾶς σειρᾶς κανονικῶν ὑποχρεώσεων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ ἐπικαιροποίηση ὀρισμένων διακαιωμάτων Αὐτοῦ ὡς πρωτοθρόνου Ἐκκλησίας μὲ βάση τοὺς κανόνες καὶ τὴν τρέχουσα τάξη τῆς

Ἐκκλησίας ὅπως αὐτὰ ὑπάρχουν θεσπισμένα ἀνά τοὺς αἰῶνες».

Μέσα σὲ αὐτὲς τὶς λίγες προτάσεις «ώραῖα» εἶναι ὅλα. Πρῶτον, ἡ ἀπροκάληπτη τοῦ ἀμιγῶς πολιτικοῦ χαρακτῆρος ἐκχώρηση «αὐτοκεφαλίας» ὄχι σὲ Οὐκρανικὴ Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία - ἡ ὁποία δὲν ζήτησε, ἀλλὰ οὔτε κὰν ἐπιθύμησε κάτι τέτοιο - ἀλλὰ στὴ χώρα τῆς Οὐκρανίας. Αὐτὴ ἡ πρωτοφανὴς διὰ τὴν ἱστορία τόσο ἐκκλησιαστικὴ, ὅσο καὶ κρατικὴ, καὶ πρωτάκουστη διὰ τὸ παράλογο καὶ τὴν παρανομία αὐτῆς πράξη περιγράφεται στὴν ἀνακοίνωση τοῦ 28^{ης} Ὀκτωβρίου 2019, νὰ τὸ ἐπαναλάβουμε, ὡς κάτι τὸ αὐτονόητο.

Δεύτερον, ὡς «ἐκκλησιαστικὲς πράξεις» χαρακτηρίζονται ἡ βεβήλωση τῆς Θείας Λειτουργίας, τὸ συλλεΐτουργο μὲ τοὺς σχισματικούς, ἡ μίανση τοῦ ἁγίου μύρου μὲ τὴν παράδοση αὐτοῦ στὰ ἱερόσυλα χέρια τοῦ αὐτοκλήτου, ἡ ἀνακήρυξη τῆς παρασυναγωγῆς σχισματικῶν ὡς «ἐκκλησίας», τὸ ὁποῖο ἀποτελεῖ βλάβση καὶ παράφρονη ἀπόπειρα συνδυασμοῦ τοῦ φωτὸς μὲ τὸ σκότος καὶ τοῦ Χριστοῦ μὲ τὸ βελίαλ.

Τρίτον, οἱ πράξεις τοῦ Βαρθολομαίου διὰ τὴν ψευδένωση τῆς Ἐκκλησίας μὲ τοὺς ἀμετανόητους σχισματικούς (τοῦ ὁποίου οὔτε οἱ νόμιμοι Προκαθήμενοι τῆς Οὐκρανικῆς καὶ τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας δικαιοῦνται), ἡ ἐπιβουλή στὸ ἔδαφος μιᾶς ἄλλης τοπικῆς Ἐκκλησίας καὶ στὶς ἀλλότριες ἐκκλησιαστικὲς ἐπαρχίες, πράξεις τῶν Φαναριωτῶν ἱεραρχῶν στὸ ἔδαφος αὐτῶν, ποὺ τιμωροῦνται ἀπὸ τοὺς ἱεροὺς κανόνες μὲ καθαίρεση, ὅλα αὐτὰ, κατὰ τὴν ἄποψη τῶν συντακτῶν τῆς γνώμης ἀποτελοῦν πραγμάτωση «κανονικῶν ὑποχρεώσεων» τινων καὶ ἐπικαιροποίηση «ὀρισμένων δικαιωμάτων» τοῦ Κωνσταντινουπόλεως, καὶ μάλιστα μὲ βάση δῆθεν τοὺς κανόνες καὶ τὴν τρέχουσα τάξη τῆς Ἐκκλησίας, «ὅπως αὐτὰ ὑπάρχουν θεσπισμένα ἀνά τοὺς αἰῶνες»!

Ἀντιπρόσωποι τεσσάρων ἁγιορειτικῶν Ἱερῶν Μονῶν δὲν ταυτίζονται ἀπλῶς μὲ τὴν δογματικὴν, ἀλλὰ μὲ τὴν ἐκκλησιαστικὴν αἴρεση τοῦ παπισμοῦ τῆς Ἀνατολῆς, ποὺ διατυπώνονται ἐξωτερικὰ μὲ τὴν γλῶσσα κανονικῶν, ἢ καλύτερα νὰ ποῦμε ἀντικανονικῶν πράξεων. Κατὰ τρόπον δημιουργικὸ ἀναπτύσσουν τὴν φαναριωτικὴν ψευδοδιδασκαλία. «Ταῦτα δὲ πάντα ἀφοροῦν -ἀναφέρει ἡ γνώμη αὐτῶν - στὴν κανονικὴν σχέσιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου μὲ τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ καὶ τὶς ἄλλες Ὁρθόδοξες δικαιοδοσίες, οὐδεμία δὲ σχέση ἔχουν μὲ θέματα πίστεως». Τὴν δομὴν αὐτῆς τῆς φράσεως θὰ τὴν ζήλευαν ἀβιάστως οἱ ἰησοῦίτες. Ἄφενὸς μὲν, οἱ συντάκτες τῆς ἀνακοινώσεως ἀναφέρονται στὴν εὐθεΐαν καὶ ἄμεσην σχέσιν τοῦ θρόνου Κωνσταντινουπόλεως μὲ ὅλον τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ, ὑποστηρίζοντες κατ'αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν ἄμεσην δικαιοδοσίαν τοῦ Φαναρίου ἐπὶ τοῦ λαοῦ, τῶν κοσμικῶν ὅλης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, κάτι τὸ ὁποῖο ἔχει ἓνα παραλληλισμὸν μὲ τὸ Ρωμαιοκαθολικὸν δόγμα περὶ παπισμοῦ. Ἀφετέρου δὲ, χαρακτηρίζουν ἀμέσως τὸ ζήτημα ὡς ἀμιγῶς κανονικὸν, καὶ συνεπῶς ὡς οὐδεμία σχέση ἔχον μὲ πίστην καὶ δόγματα.

Ἐκτὸς τοῦ ὅτι οἱ παρόμοιοι ἰσχυρισμοὶ εἶναι ἓνα ἀνάισχυντο καὶ κυνικὸν ψεῦδος, οἱ συντάκτες τοῦ κειμένου προσπαθοῦν νὰ ἐξαναγκάσουν τοὺς ἀποδέκτες αὐτοῦ ὡς αὐτονόητη ἀλήθεια νὰ δεχθοῦν

μία ἄλλη νοθεΐα τῆς Ὁρθοδόξου διδασκαλίας: ὅτι δηλαδή τὰ κανονικὰ προβλήματα δήθεν «οὐδεμία σχέση» ἔχουν μὲ θέματα πίστεως, ἐπομένως, ὅπως ἀναφέρει παρακάτω ἡ ἴδια γνώμη, δὲν ἀφοροῦν στὸ Ἅγιον Ὅρος. «Ἐνα θέμα μὴ ἀγιορειτικὸ καὶ μὴ δογματικὸ», οὕτως χαρακτηρίζει ἡ ἀνακοίνωση τὸ πρόβλημα συλλειτουργίας μὲ σχισματικούς, καὶ δι' αὐτὸ τὸ λόγο ἡ ἀδελφότητα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Παντελεήμονος Ρωσικοῦ, ἡ ὁποία ἀρνεῖται τὸ συλλεΐτουργο, κατηγορεῖται διὰ τὴν ἀπόπειρα ἐπιρρίψεως τοῦ ἰδικοῦ αὐτῶν προβλήματος στὶς ὑποδεχομένους καὶ ἐπικοινωνοῦντες μὲ τοὺς σχισματικούς Ἱερὲς Μονῆς. Διότι ἔτσι ὅπως τονίζει ἡ γνώμη, «θὰ προξενηθῆ μείζον πνευματικὸ ζήτημα εἰς τὸν Ἱερὸν ἡμῶν Τόπον».

Μέχρι τινὸς σημείου στὴν νοθεΐα τῆς χριστιανικῆς συνειδήσεως καὶ ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος ἔπρεπε νὰ φθάσει τις διὰ νὰ κηρύξει τὴν περιφρούρηση τῶν Ρώσων Ἀγιορειτῶν ἀπὸ τὴν κοινωνία μὲ τὸ σχίσμα ἰδικὸ αὐτῶν πρόβλημα, τὸ ὁποῖο δήθεν «ἐπωμίζεται» σ' ἐκείνες τις Μονῆς, οἱ ὁποῖες, σὲ παράβαση ἱερῶν κανόνων, κατὰ τρόπο ἐγκληματικὸ παραχώρησαν τὰ ἱερὰ αὐτῶν βήματα καὶ τις τράπεζες στοὺς σχισματικούς. Καὶ κάτι ἄλλο, νὰ χαρακτηρισθεῖ ἡ μὴ ἄφεση τῶν σχισματικῶν νὰ ἱεουργήσουν ὡς τολμηρὴ καινοτομία, ἐνῶ ἡ παραδοσιακὴ διὰ τὸ μοναχισμό πιστότητα στὴν κανονικὴ Ὁρθοδοξία ὡς πηγὴ μείζονος πνευματικοῦ (!) προβλήματος. Καὶ ὅμως, ἡ βασικὴ νοθεΐα οὐδόλως ἔγκειται σὲ αὐτὸ τὸ ἐπίπεδο, ἀλλὰ στὸν ὡς ἄνω μνημονευθέντα ψευδῆ ἰσχυρισμὸ ὅτι τὰ κανονικὰ ζητήματα δὲν ἀφοροῦν τὴν πίστη καὶ ἐπομένως καὶ τὸ Ἅγιον Ὅρος. Ἐὰν ἀφορμὴ διὰ νὰ ἐκφράσουν τὴ διαφωνία τοὺς οἱ ἀγιορεῖτες θεωροῦν μόνο θέματα δογματικὰ, τότε θὰ πρέπει νὰ κηρύξουν ὡς ἀχρήστους καὶ ἀνοήτους ὅλους τοὺς κανόνες τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ, ἄρα, νὰ ἀπορρίψουν τὸ κῦρος τῶν ἐπικυρωσασῶν αὐτοὺς Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Πῶς εἶναι δυνατό οἱ κανόνες, συμπεριλαμβανομένων καὶ ἐκείνων σχετικῶν πρὸς τὸ σχίσμα, νὰ μὴν ἔχουν σημασία διὰ τὴν πίστη καὶ τὴν ἀγιορειτικὴ ἀδελφότητα, ἐὰν ὁ μὴ σεβασμὸς αὐτῶν ὀδηγεῖ στὴν ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία καὶ ἐπομένως καὶ ἀπὸ τὸν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστὸ;

«Εἴ τις καθηρημένω κληρικὸς ὢν κληρικῶ συνεύξηται, καθαιρεῖσθω καὶ αὐτός», ἀναφέρει ὁ ΙΑ' Ἀποστολικὸς κανόνας. «Εἴ τις σχίζοντι ἀκολουθεῖ, «βασιλείαν θεοῦ οὐ κληρονομεῖ», προειδοποιεῖ ὁ Ἀποστολικὸς ἀνὴρ ἱερομάρτυς Ἰγάντιος ὁ Θεοφόρος. Ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος ἐκφράζει τὴν πλήρη αὐτοῦ συμφωνία μὲ τὸν ἱερομάρτυρα Κυπριανὸ Καρθαγένης, λέγων: «Οὐδὲ μαρτυρίου αἷμα ταύτην δύνασθαι ἐξαλείφειν τὴν ἁμαρτίαν (τοῦ σχίσματος)». Ἀποκρινόμενος τρόπον τινὰ στὸν ἰσχυρισμὸ τῶν τεσσάρων ἀγιορειτικῶν Μονῶν περὶ τοῦ ἀσημάντου τῶν μὴ δογματικῶν σχισμάτων ὁ Χρυσόστομος προσθέτει: «Εἰ μὲν γὰρ καὶ δόγματα ἔχουσιν ἐναντία, καὶ διὰ τοῦτο οὐ προσήκεν ἐκείνοις ἀναμίγνυσθαι: *εἰ δὲ τὰ αὐτὰ φρονουῖσι, πολλῶ μᾶλλον*».

Ὅπως ἐξηγεῖ στὸν Α' κανόνα αὐτοῦ ὁ Ἅγιος Βασίλειος ὁ Μέγας: « Διότι ἡ μὲν ἀρχὴ τοῦ χωρισμοῦ διὰ σχίσματος γέγονεν, οἱ δὲ τῆς Ἐκκλησίας ἀποστάντες οὐκ ἔτι ἔσχον τὴν χάριν τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐφ' ἑαυτούς, ἐπέλιπε γὰρ ἡ μετάδοσις τῷ διακοπῆναι τὴν ἀκολουθίαν. Οἱ μὲν γὰρ πρῶτοι ἀναχωρήσαντες, παρὰ τῶν Πατέρων ἔσχον τὰς χειροτονίας καὶ διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν

χειρῶν αὐτῶν εἶχον τὸ χάρισμα τὸ πνευματικόν. Οἱ δέ, ἀπορράγέντες, λαϊκοὶ γενόμενοι, οὔτε τοῦ βαπτίζειν, οὔτε τοῦ χειροτονεῖν εἶχον ἐξουσίαν, οὔτε ἡδύνατο χάριν Πνεύματος ἁγίου ἐτέροις παρέχειν, ἥς αὐτοὶ ἐκπεπτώκασιν».

Ἐὰν διὰ τὶς τέσσερες ἀγιорειτικὲς Μονές τὰ θέματα ποὺ ἀφοροῦν τὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὴν ἀπώλεια τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς, τὴν σωτηρία δὲν εἶναι σημαντικὰ, τότε τί ἐπιδιώκουν μὲ τὸ μοναχισμό αὐτῶν; Εἶναι πολὺ πιθανὸ ὅτι συγκροτοῦν μία λέσχη βάσει ἐνδιαφερόντων στὸν χώρον τῶν ὀρισμένων πνευματικῶν πρακτικῶν, τῆς ἐκμαθήσεως τῶν ἀρχαίων βυζαντινῶν παραδόσεων ἀναγνώσεως τῶν προσευχῶν, τῶν μορφῶν στάσεως καὶ μεγάλων μετανοιῶν, ἀλλὰ ὁ τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι καὶ πράττειν αὐτῶν οὐδεμία πλέον σχέση ἔχει μὲ τὴν Ὁρθόδοξια καὶ τὴν Ἐκκλησία. Ἡ ἀντίστασιν στὸ σχίσμα, τὴν ὁποία προβάλλει ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Παντελεήμονος Ρωσικὸ, προκαλεῖ ἐξοργισμό τῶν ἀγιорειτῶν αὐτῶν δι' ἓνα παραπάνω λόγο, διότι διαταράσσει τὴν εὐρυθμὴν παραμονὴν αὐτῶν «στὴν ἡσυχία καὶ στὴν προσευχὴ μακρὰν τῶν ἐξελίξεων καὶ τοῦ θορύβου», ἀποτελεῖ «ὄχλησιν», ἐνῶ θέλουν νὰ πετύχουν τὴν ἀποφυγὴν «ἀσκόπων περιπετειῶν καὶ ὀχλήσεων». Ἄς εἰσέλθουν στὶς Μονές αὐτῶν οἱ αὐτοχειροτόνητοι καὶ ἀναθεματισμένοι, ἄς «τελέσουν» ψευδολειτουργίες καὶ βεβηλώνουν Ναοὺς, ἀρκεῖ νὰ μὴν ταρασσεται ἡ συνηθισμένη τάξις, ἀρκεῖ νὰ μὴ δημιουργοῦνται θόρυβος καὶ ὀχλήσεις. Στὴν πραγματικότητα, πρόκειται περὶ μιᾶς συμβατικῆς λατρείας τῆς ἀνέσεως, ἀπλῶς δι' ὀρισμένους ἢ ἄνεση ἀποτελεῖ ἀνάπαυσις καὶ σωματικὲς ἀνέσεις, διὰ τοὺς συντάκτες τῆς γνώμης εἶναι ἄνεση ψυχικὴ, διὰ τὴν ὁποία ἡ Ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας εἶναι λίαν ταραχώδης, καὶ ποὺ μὲ τὴν δυνατὴ φωνὴ ὑπενθυμίζει διὰ τὴν ὑπαρξὴ τῆς στὴν νυστάζουσα γλυκῶς συνείδησις.

Στὴν οὐσία συνέβη ἓνα φοβερὸ πρᾶγμα. Ἡ ἱεραρχία τῆς τοπικῆς Κωνσταντινουπολίτιδος Ἐκκλησίας, στὴν ὁποία τὴν Ἐκκλησία ὑπάγονται οἱ ἀγιорεῖτες, εἰσήλθε ἐπισήμως σὲ εὐχαριστιακὴ καὶ ἱεραρχικὴ ἐνότητι μὲ τὸ στερούμενο τῆς χάριτος σχίσμα, μὲ τὴν ψευδοιεραρχία, ἡ ὁποία δὲν ἔχει τὴν ἀποστολικὴν διαδοχὴν. Οἱ συντάκτες τῆς ἀνακοινώσεως, οἱ ἀγιорεῖτες, δηλονότι, ποὺ συντόμως ἀκολούθησαν τὴν ἱεραρχία αὐτῶν, τὸ μεγαλύτερον διὰ τοὺς Ἀγιорεῖτες μοναχοὺς πρᾶγμα θεωροῦν νὰ μὴν ταρασσονται καὶ ἀνησυχοῦν, ἀλλὰ κατὰ τὸν τρόπον καθημερινὸν νὰ «καταπινοῦν» αὐτὴν τὴν κοινωνία καὶ νὰ προχωρήσουν πέρα. Ἐνῶ τὸ ζήτημα τῆς ἱεραρχίας, τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς καὶ τοῦ κύρους αὐτῆς προκαλοῦσε δεκαετίες ἀγῶνων, διαμαχῶν καὶ πολέμων ἀκόμη καὶ στὸν κόσμον τοῦ προτεσταντισμοῦ! Ὑπὸ αὐτὴν τὴν ἐννοία, ὁ Thomas Müntzer ἢ ὁ Martin Luther ἦσαν πολὺ πιὸ εἰλικρινεῖς στὴν πίστιν αὐτῶν ἀπὸ τοὺς ἀγιорεῖτες «γέροντες» τινες. Ναὶ μὲν, ἐπλανήθησαν, ὡστόσο ἐπλανήθησαν τουλάχιστον θερμῶς καὶ ζοῦσαν εἰλικρινῶς τὰ θεμελιώδη ζητήματα τῆς Ἐκκλησίας, στὴν πλειοψηφία τῶν ὁποίων, ἀναμφισβητήτως, ἀπήντησαν αἰρετικῶς.

Ἐπιπλέον, ἐὰν κρίνουμε ὅτι τὰ θέματα μὴ δογματικὰ, ἀκόμη καὶ κανονικὰ, εἶναι δευτερεύοντα καὶ δὲν θὰ πρέπει νὰ προκαλοῦν ἀποστροφή καὶ ἀπόρριψιν στὸ Ἅγιον Ὄρος, τότε εἶναι ἀνάγκη οἱ ψευδοησυχαστῆς (ἢ γνώμη ἄλλωστε ἀναφέρεται καὶ στὸν ἡσυχασμόν, ὁ ὁποῖος ἐμποδίζεται,

φυσικῶς, ἀπὸ τὸν ἐπιμονα ἀγῶνα τῶν Ρώσων μὲ κάποιο ἀπλὸ σχίσμα!) νὰ ἀνοίξουν προθύμως τὶς ἀγκαλιές αὐτῶν ὄχι μόνο στοὺς σχισματικοὺς, ὄχι μόνο στοὺς δίγαμους «ἱερεῖς», ἀλλὰ καὶ στοὺς ἐγγάμους ἐπίσκοπους, στοὺς γάμους τῶν ὁμοφυλοφίλων, στὶς χειροτονίες τῶν δεδηλωμένων ὁμοφυλοφίλων ἢ, ἄς ποῦμε τῶν διεμφυλικῶν κλπ., καὶ ἄλλα παρόμοια, ἄλλωστε ὅλα αὐτὰ δὲν ἀφοροῦν τὴ δογματικὴ, τὴν πίστη, ἀλλὰ «μόνο» τὶς κανονικὲς καὶ ἠθικὲς ἀπαγορεύσεις.

Στὸ κείμενο τῆς μακροσκελοῦς ἀνακοινώσεως, ὅπου οἱ μοναχοὶ διεκδικοῦν τὴ γνώση τοῦ σωστοῦ τρόπου οἰκοδομήσεως τῆς πνευματικῆς ζωῆς στὸ Ἅγιον Ὅρος, προκαλεῖ ἐντύπωση ἢ ἔλλειψη τῶν παραπομπῶν στὸ Εὐαγγέλιο καὶ τὴν Ἁγία Γραφή ἐν γένει, στὴ θέση τῶν Ἁγίων πατέρων καὶ τῶν ἀγωνιστῶν τῆς εὐλαβείας. Ἴσως, ἡ μόνη πηγὴ ὁλόκληρου τοῦ κειμένου, στὴν ὁποία παραπέμπουν μὲ συμπάθεια, καὶ ὁ «ἅγιος πατὴρ» αὐτοῦ εἶναι ὁ Πρέσβης τῶν Η.Π.Α στὴν Ἑλλάδα Geoffrey Pyatt, ὁ ὁποῖος ἐκ παραδόσεως προβαίνει σὲ ἀντιρωσικὲς καὶ ρωσόφοβες τοποθετήσεις. Τοῦτο ἀποκαλύπτει ἀβιάστως τὸν γνήσιο παραγγελιοδότη, ἐμπνευστὴ καὶ δικαιοῦχο τῆς σκανδαλώδους τοποθετήσεως τῶν ἀθωνιτῶν. Τέτοιες εἶναι σήμερα δι' ὀρισμένους Ἀγιορείτες οἱ αὐθεντίες. Μὲ τὶς συκοφαντικὲς κατηγορίες ἐναντὶ τῆς Ρωσσίας ὅτι αὐτὴ ἐπιχειρεῖ τὴν πολιτικὴ πίεση στὸ Ἅγιον Ὅρος, οἱ συντάκτες, πέραν πάσης ἀμφιβολίας, δὲν ἐντρέπονται νὰ προβάλλουν τὴ σχέση των μὲ ἐκπρόσωπο ἐνὸς κράτους, τὸ ὁποῖο οὐδεμία σχέση ἔχει πρὸς τὴν Ὀρθοδοξία, ἀναμιγνύεται μάλιστα στὴν κανονικὴ ζωὴ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ δὲν ἐντρέπεται νὰ ἀποδέχεται δημοσίως τὶς παρεμβάσεις αὐτὲς. Ἡ ἀναφορὰ στὸν Geoffrey Pyatt ἐντὸς τῶν πλαισίων τοῦ ἐλέγχου τῆς «Ρωσικῆς παρεμβάσεως» (ποῦ καὶ διὰ ποῖο λόγο;) ἀποκτεῖ ἰδιαιτέρως πικάντικη γεύση λαμβάνοντας ὑπ' ὄψιν ὅτι αὐτὸς ὁ κύριος εἶχε ἀνοικτές συναντήσεις μὲ τὸν πολιτικὸ διοικητὴ τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἐγείρων ζητήματα ἀναγνωρίσεως τοῦ οὐκρανικοῦ σχίσματος, ἐνῶ τὴν ἡμέρα τῆς δημοσιεύσεως τῆς γνώμης ἀκόμη ἐπραγματοποιεῖ μία ἰδιόμορφη περιοδεῖα ὑπὲρ τοῦ τόμου στὶς ἐκκλησιαστικὲς ἐπαρχίες τῆς Ἑλλάδος μὲ σκοπὸ τὴν ἄσκηση πιέσεως ὑπὲρ τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς λεγομένης Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας. Πῶς, στὰ καλὰ καθούμενα, αὐτοὶ οἱ παράγοντες ἐνὸς προτεσταντικοῦ λαϊκοῦ κράτους ἐπέδειξαν τόσο ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἀναμόρφωση τοῦ κανονικοῦ πολιτεύματος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας;

Ὅλη αὐτὴ ἡ ἐθνικιστικὴ ὑπερηφάνια καὶ ὁ φουσκωμένος ἐθνοφυλετισμὸς ἀποτελοῦν ἓνα ἀπλὸ λεκτικὸ παραπέτασμα στὸ στόμα τῶν μοναχῶν, οἱ ὁποῖοι κατήντησαν, καίτοι ἐξυπηρετικὸ καὶ φωνασκοῦν, ὥστόσο ἓνα ἀπλὸ βοηθητικὸ προσωπικὸ σὲ ἓνα μεγάλο γεωπολιτικὸ παχνίδι στὴν ἐξυπηρέτηση ὄχι μόνο τῶν ἀρχόντων τοῦ αἰῶνος τούτου, τῆς ἐλίτ τῆς Οὐασινγκτὸν, ἀλλὰ τοῦ τοπικοῦ αὐτῶν ἀξιωματοῦχου στὴν Ἀθήνα, τοῦ ὁποῖου τὸ θέλημα προβάλλουν ἀπροκαλύπτως καὶ ἀνευθυριάστως, καὶ μάλιστα ὄχι μόνο μὲ τὴν ἀνακοίνωση αὐτῶν καὶ μὲ τὴν ἐγκληματικὴ καὶ ὀλέθριο συμμετοχὴ στὴ διαίρεση τοῦ Σώματος τῆς Ὀρθοδοξίας. Διὰ τὸν κύριο Pyatt, ὁ ὁποῖος ἐκπροσωπεῖ νέους κυρίους τῶν οὕτως λεγομένων «ἱερῶν Ἑλλήνων» (οἱ ὁποῖοι οὐδεμία σχέση ἔχουν μὲ τὸ ἀκραιφνὲς πνεῦμα τοῦ Ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ λαοῦ) ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι ἓνα ἀπλὸ ἀντάλλαγμα στὸν γεωπολιτικὸ πόλεμο κατὰ τῆς Ρωσίας, τοῦ Ρωσικοῦ κόσμου καὶ τοῦ Ρωσικοῦ λαοῦ, ὅσο καὶ κατὰ τῆς

χιλιετοῦς ταυτότητος καὶ ἀνεξαρτησίας ὄλων τῶν Ὁρθοδόξων λαῶν, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ. Σὲ αὐτὸ τὸν πόλεμο οἱ αὐτόκλητοι «διάδοχοι τῶν βασιλέων τοῦ Βυζαντίου», εἴτε πρόκειται διὰ τὸν ὑποκινητὴ τοῦ σχίσματος Βαρθολομαῖο στὴν Ἰστανμποῦλ, εἴτε διὰ τοὺς φουσκωμένους ἀπὸ τὴν ἐθνικιστικὴ ὑπερηφάνεια μοναχοὺς στὸ Ἅγιον Ὄρος, ἔχουν ρόλο τοῦ προπετάσματος καπνοῦ, τὸ ὁποῖο καλεῖται νὰ ἀποπλανήσῃ τὰ τέκνα τοῦ ποιμνίου τοῦ Χριστοῦ, ἐπιτρέποντες στὸν πραγματικὸ κλέπτη καὶ ληστὴ νὰ παρεισδύσει στὴν μάνδρα «ἵνα κλέψῃ καὶ θύσῃ καὶ ἀπολέσῃ» (Ἰω.10.10).

Ἡ ἐπιθυμία πάσῃ θυσίᾳ νὰ συκοφαντηθεῖ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας, ἡ Ρωσία, εἴτε ἀπλῶς οἱ κατ'ἐπανάληψιν ἀναφερόμενοι στὸ κείμενο Ρώσοι, ὀδηγεῖ τοὺς συντάκτες στοὺς ἰσχυρισμοὺς, οἱ ὁποῖοι αὐτοάναιροῦνται.

Ὡς ἀπόδειξη νὰ παραθέσουμε δύο κραυγαλέα παραδείγματα. Ἄφενδός, οἱ Ρώσοι εὐεργέτες κατηγοροῦνται (ναί, ἀκριβῶς ἔτσι, κατηγοροῦνται!) διὰ τὴν προσφορὰ στὶς ἀγιορειτικὲς Μονὲς 200 ἐκ. εὐρῶ, ἐπειδὴ, – καὶ ἐδῶ οἱ συντάκτες παραπέμπουν καὶ πάλι στὸν Πρέσβη τῶν Η.Π.Α. στὴν Ἀθήνα Geoffrey Pyatt – ταῦτα «λειτουργοῦν ὡς μία ρωσικὴ ἐπένδυση 'μαλακῆς ἐξουσίας'. Ἀφετέρου δὲ, σὰν νὰ μὴν εἶχε προηγηθεῖ τίποτε, τὰ ἴδια πρόσωπα κατακρίνουν τὶς ἐκκλήσεις τῶν ἱεραρχῶν μας νὰ προσφέρουν ὑπὲρ τῶν Ρωσικῶν καὶ ὄχι ἀγιορειτικῶν Μονῶν. Ο, τι καὶ νὰ κάνουν αὐτοὶ οἱ Ρώσοι, εἶναι πάντα ἔνοχοι, διότι ὅταν προσφέρουν – δωροδοκοῦν, ὅταν δὲν προσφέρουν – διαλύουν τὰ ἱερὰ Καθιδρύματα.

Ἐνα δεῦτερο παράδειγμα εἶναι οἱ πολὺλογες καὶ θρασεῖς κατηγορίες, τὶς ὁποῖες προσάπτουν στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας καὶ τὴ Ρωσικὴ Πολιτεία, συμπεριλαμβανομένης ἀκόμη τῆς ἐποχῆς τῆς Ρωσικῆς Αὐτοκρατορίας, διὰ τὶς ἀπόπειρες παρεμβάσεως στὰ τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἐπηρεασμοῦ αὐτοῦ, καὶ «ὑπερτονίσεως» τῶν Ρώσο-ἀγιορειτικῶν σχέσεων, ἐπιβουλευόμενες ἔτσι τὰ δίκαια τοῦ «Ἑλληνισμοῦ» ἐπὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Τὴν ἴδια στιγμὴ, σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβεῖ τίποτα, ἐνοχοποιεῖται ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία διὰ τὴ μυθικὴ «ἐξοβέλιση τῆς παρουσίας τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἀπὸ τὴν ρωσικὴ ἐπικράτεια (;), παρόλο ποὺ γιὰ αἰῶνες εἶχε ἔντονη παρουσία ἐκεῖ καὶ ἀπὸ τὸ 1650 σὲ κεντρικώτατο μάλιστα σημεῖο». Αὐτὸ δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὴ ροὴ συνειδήσεως. Λοιπὸν, φίλοι μου, ἀποφασίσθε ἐπὶ τέλους, ὁ σύνδεσμος τοῦ Ἁγίου Ὄρους μὲ τὴ Ρωσία εἶναι καλὸ ἢ κακὸ; Ἀποκλείεται ταυτοχρόνως νὰ εἶναι καὶ τὸ μὲν, καὶ τὸ δὲ.

Ἡ ἀπροκάλυπτη ρωσοφοβικὴ στάση διαπερνᾷ ὅλο τὸ κείμενο τῆς ἀνακοινώσεως. Σὲ ἓνα σημεῖο οἱ συντάκτες αὐτοῦ τaráσσονται ἀκόμη ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Ρωσικὸς κληρὸς τολμᾷ καὶ θεωρεῖ «ἡμετέρα» τὴ Ρωσικὴ Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Παντελεήμονος. Λοιπὸν, ἄλλοτρία νὰ τὴν θεωρεῖ; Σὲ ἓνα ἄλλο σημεῖο ἡ Ρωσσία κατηγορεῖται διὰ τὴν ἐμφύτευση τῆς δημοφιλοῦς κατὰ τὸν ΙΘ' αἰῶνα ἰδεολογίας τοῦ πανσλαβισμοῦ ἢ ὁποῖα κρίνεται σχεδὸν ὡς αἵρεση. Δὲν εἶναι σαφὲς, τὶ κακὸ προξενούσε διὰ τὴν Ὁρθοδοξία αὐτὴ ἢ θεωρία, ἢ ὁποῖα συνίστατο στὴν ἐπιθυμία ἀπελευθερώσεως

τῶν Σλαβικῶν λαῶν ἀπὸ τὴν ἰσλαμικὴ καὶ τὴ λατινικὴ ἐπικυριαρχία ὑπὸ τὴν προστασία τοῦ Ὁρθόδοξου Ρώσου μονάρχου. Παρομοίως, δὲν εἶναι κατανοητὸ, ποιά σχέση ἔχουν ὅλα αὐτὰ μὲ τὴ σύγχρονη κατάσταση στὸ Ἅγιο Ὅρος καὶ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Ἐντελῶς ἄσχετη κρίνεται ἡ κατηγορία κατὰ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Παντελεήμονος Ρωσικοῦ διὰ τὴν «περιφρόνηση» ἀπὸ αὐτὴ τοῦ γεγονότος τῆς ἀναγνώρισεως «τοῦ κράτους τῶν Σκοπίων ὡς 'Μακεδονία' ἀπὸ τὴν Ρωσσία ἤδη ἐδῶ καὶ 26 χρόνια». Τὴν σχέση ἔχει αὐτὸ μὲ τὴν Ἐκκλησία, τὸ μοναχισμὸ καὶ τὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Παντελεήμονος Ρωσικοῦ, σὲ τί συνίσταται ἐδῶ τὸ ἐκκλησιαστικὸ ἢ ἀκόμη τὸ νομικὸ ἔγκλημα; Ἐπίσης ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ρωσσίας καθὼς καὶ ἡ Ρωσία μέμφονται διὰ τὴν ἴδρυση στὴν Μόσχα εἰδικοῦ κέντρου διὰ τὴν ἀναστήλωση τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Παντελεήμονος Ρωσικοῦ «ὅπως εἶχε σχεδιασθεῖ ἀπὸ τοὺς προγόνους μας» (παραθέτουν τὰ τοῦ Προέδρου τῆς Ρωσίας Β. Πούτιν), λὲς καὶ ἡ ἀναστήλωση τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι μία ἀξιόμηπη καὶ ἐφάμαρτη πράξη. Ἐχοντες ἀσθενῆ μνήμη οἱ Ἕλληνες ὑπερεθνικιστὲς καὶ ρωσόφοβοι, οἱ περιβεβλημένοι τὸ μοναχικὸ σχῆμα, λησμονοῦν ἀπολύτως ὅτι τὸ μεγαλεῖο τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ παρόντος – καὶ ὄχι μόνο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Παντελεήμονα, ἀλλὰ καὶ πολλῶν ἄλλων ἱερῶν Μονῶν καὶ καθιδρυμάτων τοῦ Ἁγίου Ὁρους ὀφείλεται στὴν ἀδιάκοπη ροὴ προσφορῶν, δωρεῶν καὶ ἀφιερωμάτων τῶν εὐλαβῶν Ρώσων τσάρων καὶ Αὐτοκρατόρων, ἱεραρχῶν, ἐυγενῶν, ἐμπόρων καὶ ἀπλῶν προσκυνητῶν.

Παρόμοια ἀμνησία παρατηρεῖται στὰ κεφάλια αὐτῶν τῶν ἀγιορειτῶν ὅταν ὁ λόγος γίνεται περὶ τοῦ «τσαρικοῦ καθεστῶτος», ὅπως περιφρονητικῶς καὶ μπολσεβικικῶς ἀποκαλοῦν τὴν παλαιὰ Ρωσία καὶ τοὺς Ὁρθόδοξους ἡγεμόνες αὐτῆς, στοὺς ὁποίους προσάπτουν κατηγορίες διὰ τὴν ἄσκηση σχεδὸν συστηματικῶς ἀνθελληνικῆς πολιτικῆς. Ἄς ὑπενθυμίσουμε ὅτι ἡ αὐγὴ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν Ἑλλήνων ἀνέτειλε μὲ τὴν νίκη τοῦ Ρωσικοῦ αὐτοκρατορικοῦ στόλου στὴ ναυμαχία τοῦ Τσεσμέ, ἐνῶ ἡ πρώτη ἀνεξάρτητη Ἑλληνικὴ πολιτεία τῆς νεότερης ἐποχῆς ἐδημιουργήθη στὰ νησιά ἀπὸ τὸν Ρώσο ναύαρχο Θεόδωρο Ουσακὸφ. Τὸν 19ῶν αἰῶνα ἤδη ἡ Ρωσία ἐξησφάλισε τὴν ἀνεξαρτησία τῆς Ἑλλάδος, ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἐμάχετο καὶ διὰ τὴν διασφαλίσαι τὴν ὁποία κατέβαλε τεράστιες διπλωματικὲς προσπάθειες. Δὲν εἶναι περριτὸ νὰ ἐνθυμηθοῦμε καὶ τὸν Κριμαϊκὸ πόλεμο, τὸν ὁποῖο ὁ Αὐτοκράτορας Νικόλαος Α' ἄρχισε μὲ σκοπὸ τὴν ἀποκατάσταση τῶν καταπατηθέντων ἀπὸ τὴν Ὀθωμανικὴ Κυβέρνηση δικαιωμάτων τοῦ Ἑλληνορθόδοξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων. Ἀπροετοίμαστη διὰ τὸν πόλεμο ἡ χώρα μας ὑπέστη σοβαρότατες ἀπώλειες καὶ ἤπιε τὸ πικρὸ ποτήρι, προκειμένου νὰ ὑπερασπισθεῖ τοὺς ὁμοδόξους Ἕλληνες. Εἰς ὅλες αὐτὲς τὶς συγκρούσεις ἐχύθησαν ποτάμια τοῦ Ρωσικοῦ αἵματος. Καὶ ὅμως μία ἀρετὴ ὡς εὐγνωμοσύνη δὲν ἐντάσσεται, προφανῶς, στὸ ἀξιολογικὸ πεδίο τῶν ἀδελφῶν τῆς Μεγίστης Λαύρας, τῶν Μονῶν Ἰβήρων, Κουτλουμουσίου καὶ Νέας Ἐσφιγμένου. Ὁ κατάλογος μομφῶν τῆς ἀνακοινώσεως κατὰ τῆς Ρωσίας ἐπίσης περιλαμβάνει καὶ τὴ συνθήκη τοῦ Ἁγίου Στεφάνου τὸ 1878 καὶ τὴν δημιουργία τῆς «μεγάλης Βουλγαρίας». Διὰ τὴν σκεφθεῖτε: ἢ ἀπὸ τὴ Ρωσία ἀπελευθέρωση τῶν ὁμοδόξων ἀδελφῶν Βουλγάρων ἀπὸ τὸ μακραιῶνο ζυγὸ ἐτεροθρήσκων εἶναι κακὸ διὰ τοὺς δήθεν Ὁρθόδοξους Ἀγιορείτες μοναχοὺς. Παρόμοια θέση ἀποτελεῖ λαμπρὴ παραστατικὴ ἐπεξήγηση σκοταδιστικοῦ ἐθνικισμοῦ, ὁ ὁποῖος διαπερνᾷ τὴ γνώμη τῶν τεσσάρων ἀγιορειτικῶν ἱερῶν Μονῶν. Ἡ ἀνακοίνωση

φθάνει μέχρι αίρετίζοντος, έθνοφυλετικού ίσχυρισμού ότι ή ώς τοιαύτη ή Όρθοδοξία αποτελεί έκφραση... του «Έλληνορθοδόξου πνεύματος» (άπόσπασμα: «του Έλληνορθοδόξου πνεύματος, τó όποίο άποδεδειγμένως πάντα συμβάλλει θετικά στην ύπηρεσία τής όρθοδοξίας, εκφράζοντάς την και έφραζόμενο από Αύτην»). Έδω, βεβαίως, ύπάρχει άμεση σχέση με τή σκανδαλώδη, δια νά μήν πούμε ναζιστική δήλωση του Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαίου περι τής ανάγκης δια τους Σλάβους νά συμφιλιωθούν με το προβάδισμα του Έλληνικού έθνους στην Όρθοδοξία.

Δέν έντρέπονται οί συντάκτες τής γνώμης νά κάνουν μνεία και στο όνομα του κόμητος Ίγνάτιεφ, με τόν όποίο συνδέεται μία άπό τις πλέον έπαίσχυντες και μελανές σελίδες στην ιστορία του Έλληνικού έκκλησιαστικού έθνικισμού. Τó γεγονός είναι ότι κατά τη θητεία του Ν. Π. Ίγνάτιεφ ώς πρεσβευτού στην Ίστανμπούλ (1864-1877) οί άποχαλινωμένοι άθωνίτες Έλληνες έθνικιστές κατέθεσαν άγωγή στο Όθωμανικό άστικό δικαστήριο, άπαιτούντες τήν απέλαση των Ρώσων μοναχών άπό τó Άγιον Όρος. Άς έπικεντρωθούμε όλίγο σε αυτό τó σημείο: Έλληνες Όρθόδοξοι μοναχοί καταθέτουν άγωγή στο μουσουλμανικό δικαστήριο, άπαιτούντες τήν εκδίωξη των κατά τήν πίστη και τή μοναχική διακονία άδελφών αυτών! Χάριν τής προστασίας, τήν όποία έξησφάλισε ó κόμης Ίγνάτιεφ, συνέβη εκείνο, τó όποίο ούδόλως άπετέλει μέρος των σχεδίων των Άθωνιτών έθνικιστών του τέλους του ΙΘ΄ αιώνας. Άκόμη και τó Τουρκικό δικαστήριο, κατόπιν μακράς έξετάσεως, δέχθηκε τó παράλογο των άπαιτήσεων αυτών και άπέρριψε τήν άγωγή. Όπως βλέπουμε, ή παρόμοια έκβαση παραμένει άνοικτη πληγή δια τή διαστρεβλωμένη συνείδηση των άθωνιτών έθνικιστών του ΚΑ΄ πλέον αιώνας.

Τελικως, τελευταίο, στο όποίο θέλουμε νά έπιστήσουμε τήν προσοχή στην ύπό έξέταση άνακοίνωση, είναι ó άπό τους συντάκτες αυτής έλεγχος τής ύποκρισίας τής Όρθοδόξου Έκκλησίας τής Ρωσίας και τής Ρωσικής Ίερās Μονής Άγίου Όρους. Η λογική είναι ή άκόλουθη: πώς σεΐς, οί Ρώσοι, τολμάτε και μάς μέμφεσθε ώς κοινωνοῦντες με τους ούκρανους σχισματικούς ένω ή Ρωσική Έκκλησία ή ίδια «δέχεται και καθολικούς 'ιερείς' σε συλλειτουργία, άναγνωρίζοντας τó βάπτισμα και τήν ιερωσύνη τους με μιá άπλη συγχωρητική εύχή», και ή άδελφότητα τής Ίερās Μονής Άγίου Παντελεήμονος είχε παλαιότερα (προφανώς προς τής ένώσεως του 2007) σχέση με τους σχισματικούς τής Ύπερορίου Ρωσικής Έκκλησίας, αφήνοντάς τους νά λειτουργείσουν.

Όσον δε άφορā τή μομφή κατά τής άποδοχής των Ρωμαιοκαθολικών κληρικών σε συλλείτουργα και κατά τής μορφής τής είσοδοχής των προσερχομένων άπό τó Ρωμαιοκαθολικισμό στην Όρθόδοξη Έκκλησία τής Ρωσίας, οί συντάκτες τής γνώμης δεικνύουν μείγμα συκοφαντίας και άγνοίας, οί όποιες κατά κανόνα συνοδεύουν ή μόν τή δε. Οίκοθεν νοείται, ότι ούδεμία άδεια και άποδοχή στο συλλείτουργο των Ρωμαιοκαθολικών ή άλλων έτεροδόξων κληρικών στη Ρωσική Έκκλησία ύπάρχει ούτε δύναται νά ύπάρχει. Οιαδήποτε ύποθετικά έκτροπα, έν και ύπῆρξαν, όφείλονται μόνο στην προσωπική πρωτοβουλία των παραβατών, ή όποία έλέγχεται άυστηρώς άπό τήν ιεραρχία τής καθ'ήμας Τοπικής Έκκλησίας. Ό προσποιητός «ζήλος» των έλεγκτών νά έφαρμοσθεΐ καλύτερα σε

περίπτωση τοῦ αὐθέντου καὶ πατρὸς αὐτῶν Βαρθολομαίου Ἀρχοντῶνη, ὁ ὁποῖος προχωροῦσε κατ'ἐπανάληψιν σὲ λίαν σκανδαλώδη λειτουργικὰ οἰκουμενιστικὰ πειράματα, συμπεριλαμβανομένου τοῦ συλλειτουργοῦ ὀρισμένων τμημάτων τῆς ἱεραῆς ἀκολουθίας μετὸν πάπα Ρώμης.

Σὲ διαστρεβλωμένη μορφή παρουσιάζεται στὴ γνώμη τῆς 28^{ης} Φεβρουαρίου 2019 ἡ τελετὴ εἰσδοχῆς τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν στὴν Ὁρθοδοξία, ἡ ὁποία ἰσχύει στὴ Ρωσικὴ Ἐκκλησία. Δὲν περιλαμβάνει μία ἀπλῆ συγχωρητικὴ εὐχή, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀποκύρηξιν τῶν λατινικῶν αἱρέσεων, τὴν ὁμολογίαν πίστεως στὴν ἀποκλειστικότητα τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας καὶ τὸ μυστήριον ἐξομολογήσεως, διὰ τοῦ ὁποῖου ὁ προσερχόμενος καὶ ἐνώνεται μετὰ τὴν Ἐκκλησία. Παρόμοια τελετὴ εἰσδοχῆς στὴν Ὁρθόδοξον κανονικὴ παράδοσι οὐδόπως σημαίνει τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ βαπτίσματος καὶ τῆς ἱερωσύνης τῶν αἱρετικῶν ἢ σχισματικῶν, ἀλλὰ ἀποτελεῖ μορφή τῆς κατ'οἰκονομίαν ἐντάξεως στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Δὲν καινοτομεῖ ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία. Παρόμοια εἰσδοχὴ (διὰ τῆς ἀποκηρύξεως τῶν αἱρέσεων, καὶ ὄχι τοῦ βαπτίσματος ἢ τῆς χρίσεως) ἡ ἐν Τρούλλῳ Πενθέκτη Σύνοδος καθιέρωσε, λ.χ., διὰ τοὺς νεστοριανοὺς, τοὺς ἀναμφισβητήτως ἀναθεματισμένους, παρακαλῶ, ἀπὸ τὴν Γ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο. Ἀξιολύπητον ὅτι σήμερον οἱ καθηγούμενοι καὶ οἱ ἀσκούμενοι τῶν τιμωμένων ἀγιορειτικῶν ἱερῶν Μονῶν ἀγνοοῦν τοὺς κανόνες τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὴν Ὑπερόρια Ρωσικὴ Ἐκκλησία σημειωτέον ὅτι ἡ ἱεραρχία, ὁ εὐαγγεῖος κληρὸς καὶ τὸ λαϊκὸ στοιχεῖο οὐδέποτε ὑπέστησαν ἀφορισμὸν καὶ ἀναθεματισμὸν ἀπὸ Σύνοδο. Ὅταν ἡ παρόμοια πρότασι εἰσγήθηκε στὴν Τοπικὴ κληρικολαϊκὴ Σύνοδο τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας το 1971 ὑπὲρ τῆς Ὑπερορίου Ἐκκλησίας συνηγοροῦσε θερμῶς ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σούροζ Ἀντώνιος. Ὡς ἀποτέλεσμα, δὲν πέρασε ἡ πρότασι καὶ τὸ ζήτημα ἀνεβλήθη. Ἐπομένως, ἔχουμε τὴν ἐπίσημη συνοδικὴ θέσιν τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας στὸ πλέον ἀνώτατο ἐπίπεδο. Συνίσταται αὕτη στὴν ἀπόρριψιν τῶν ἀφοριστικῶν μέτρων ἔναντι τῆς Ὑπερορίου Ρωσικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας. Μετὰ τὴν σειράν της ἡ Ὑπερόριος Ρωσικὴ Ὁρθόδοξον Ἐκκλησία στὰ καταστατικὰ αὐτῆς κείμενα πάντοτε ἔβλεπε τὸν ἑαυτὸν τῆς ὡς ὀργανικὸν καὶ ἀναπόσπαστον μέρος τῆς καθόλου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, ἀπλῶς τὸ ἀποσχισθὲν προσωρινῶς ἀπὸ τὴν κοινωνίαν ἐξαιτίας τῶν καταστροφικῶν ἐνεργειῶν καὶ βίας τῶν θεομάχων ἀρχῶν στὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἀντεκκλησιαστικῆς πολιτικῆς τῶν ὁποῖων συνέδραμον ἐν πολλοῖς οἱ ἰδεολογικοὶ προκάτοχοι στὸ θρόνον τοῦ Φαναρίου τῆς δεκαετίας 1920-1930 τῶν ὄσων ὑπέγραψαν τὴν ὑπὸ ἐξέτασιν κείμενον. Σημειωτέον νὰ τονίσουμε ὅτι οἱ ἐπὶ μέρος ἀκραῖες δηλώσεις καὶ τοποθετήσεις τῶν μὲν ἢ τῶν δὲ ἐκπροσώπων καὶ τῶν δύο μερῶν τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας παρέμεναν πάντοτε μόνον προσωπικὴ θέσιν αὐτῶν ἢ μεμονωμένων ὁμάδων, χωρὶς νὰ εἶναι διατυπωμέναι σὲ συνοδικὰ κανονικῶς κατοχυρωμέναι ἀποφάσεις.

Ἐπίσης νὰ τονισθεῖ ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἱστορίας αὐτῆς ἡ ἱεραρχία καὶ ὁ εὐαγγεῖος κληρὸς τῆς Ὑπερορίου Ρωσικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας εἶχε τακτικὰς συλλειτουργίας μετὰ τὴν ἱεραρχίαν καὶ τοὺς κληρικοὺς τῶν διαφόρων κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν, τὰ πιστὰ τέκνα τῆς Ὑπερορίου Ρωσικῆς

Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μετελάμβανον ἀκολύτως στὸν Πανάγιό Τάφο. Ἡ κατάσταση μὲ τὰ οὐκρανικὰ σχίσματα εἶναι ἐντελῶς ἀντίθετη. Ἐνῶ τὴν καθάρωση καὶ τὸ ἀνάθεμα τοῦ πρώην Κιέβου καὶ σήμερα ἀρχισχιματικοῦ καὶ «ἐπιτίμου» ψευδοπατριάρχου» τῆς «Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας» Φιλαρέτου Ντενισένκο ἀνεγνώρισε ἐγγράφως τότε ἀκόμη καὶ ὁ σημερινὸς προστάτης τοῦ σχίσματος ὁ Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖος.

Ὅπως ἀποδεικνύεται, πάντα τὰ «ἐπιχειρήματα» τῶν ἀθωντιῶν ἀπολογητῶν τοῦ σχίσματος δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὴ σκὴν, ἢ ὁποῖα σκορπίζεται κατὰ τὴν ἐνδελεχῆ προσέγγιση. Προφανῶς εἶναι ὅτι ὅλα τὰ «ἐπιχειρήματα» ἐπινοήθησαν καὶ ἐστοιβάχθησαν πυρετωδῶς πρὸς συγκάλυψη τῶν ἀληθινῶν καὶ ἀξιοκατακρίτων σκοπῶν τῶν συντακτῶν τῆς ἀνακοινώσεως, ἀλλὰ, καὶ τὸ ὁποῖο εἶναι τὸ πλέον σημαντικό, τῶν πραγματικῶν ὑπερωκεανίων ἐνδιαφερομένων, οἱ ὁποῖοι εὕρισκονται πίσω τους καὶ δὲν ἀποκρύβουν ἰδιαιτέρως τὰ πρόσωπα αὐτῶν. Ἐν κατακλείδι μᾶς μείνει μόνο νὰ ὑπενθυμίσουμε στοὺς ἀσκουμένους ἀδελφοὺς τῶν κάποτε ἐνδόξων ἀγιορειτικῶν Μονῶν, ὅτι ὅσα πράττουν δὲν εἶναι μόνο μία σκανδαλώδης καὶ ψευδῆς ταχυδακτυλουργία τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, δὲν εἶναι μόνο ἢ παράφρονη ὑποδαύλιση τῆς διεθνικῆς ἔχθρας μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν Ὁρθοδόξων λαῶν, δὲν εἶναι μία ἐκτέλεση τῶν πολιτικῶν παραγγελιῶν τῶν ἐχθρικῶν πρὸς τὴν Ἁγία Ἐκκλησία ἐξωτερικῶν γεωπολιτικῶν κέντρων, καὶ δὲν εἶναι μόνο ἢ ταπείνωση καὶ ἢ περιφρόνηση τοῦ τιμωμένου ὀνόματος τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Πρωτίστως, εἶναι ἡ ἄμεση ὁδὸς στὴν αἰωνία ἀπώλεια τῆς ψυχῆς, τόσο τῆς δικῆς των, ὅσο καὶ ἐκείνων τοὺς ὁποίους σκανδαλίζουν μὲ τὸ πλαστὸ κῦρος αὐτῶν.